

Tingets Medlemmer at stemme for det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg glæder mig over, at der saavel fra Flertallets som fra Mindretallets Side i Udvalget i Betænkningen er udtrykt Ønske om, at denne Sag maa faa en hurtig Gang gennem dette Ting med det Formaal, at vi snarest muligt maa kunne paabegynde Forhandlingerne i et Fællesudvalg, og jeg haaber, at disse Forhandlinger maa resultere i, saaledes som jeg sagde ved Lovforslagets Fremsættelse her, at vi kan naa til Ende med dette Spørgsmaal, naa til en Lovgivning, som tjener de Formaal, som det er Hensigten at tjene med en Lov om Beværtning og Gæstgiveri.

Pürschel: Mindretallet har, som det vil ses af den omdelte Betænkning, fastholdt det Standpunkt, man tidligere har indtaget overfor Lovforslaget, men har, som det allerede er sagt af den ærede Ordfører (L. Kvist), fundet det rigtigt, at Lovforslaget nu gaar til Forhandling i Fællesudvalg; og jeg skal derfor anbefale de ærede Medlemmer, der maatte være af samme Mening som jeg, at afholde sig fra at stemme og saaledes ikke lægge nogen Hindring i Vejen for Lovforslagets videre Behandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag af et *Flertal* (Martin Hansen, Heilesen, J. Jacobsen, L. Kvist, Holger Larsen, Mads Larsen, A. C. Meyer, A. C. Mortensen, Nørskov, Rahbek og Vesterager) (se Tillæg B. Sp. 425)

vedtoges med 65 Stemmer (21 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod).

Det saaledes ændrede Lovforslags Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansåret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa Spørgsmaalet om Bankkommissionens Beretning og udtalte, at hvis Loven havde været aftrykt i Kommissionsberetningen, da vilde man let have set, at den Fremgangsmaade,

som er fulgt under Kommissionens Behandling, var forkert og i Strid med Loven. Det ærede Medlem mente dog, at den Fremgangsmaade, der er fulgt, kunde forsvares, da en Højesteretsdommer havde været med, men han mente, at Justitsministeren havde vidst, at det havde været Tingets Mening, at der skulde følges en anden Fremgangsmaade, og at det derfor havde været Justitsministerens simple Pligt at komme med et Forslag til en Ændring af denne Lov.

Maa jeg her overfor det ærede Medlem sige, at denne hans Anskuelse hviler paa en fuldstændig Misforstaaelse. Der var i det af Regeringen fremsatte Lovforslag ikke et eneste Ord om, at den nugældende Regel om Offentlighed skulde fraviges. Det var derfor Meningen med § 1, som handlede om Undersøgelseskommisionen, at den gik efter de almindelige Regler, det vil altsaa sige, at det gik paa samme Maade, som det foregaar nu ved enhver Undersøgelse, nemlig for lukkede Døre; men saa stod der i § 2, at vedkommende Kommission kunde ogsaa nedsættes som ekstraordinær Ret, og i saa Tilfælde skulde Forhandlingerne foregaa for aabne Døre. Der skete en Ændring her i Rigsdagen, idet man mente, det var farligt, at alt skulde foregaa for aabne Døre efter § 2; man mente af Hensyn til Landmandsbankens Trivsel, at det var bedst, at de retslige Forhandlinger foregik for lukkede Døre, og derfor kom der den Begrænsning om, at man kunde lukke Dørene ogsaa udenfor de almindelige Regler, hvor Domstolen fandt Anledning dertil, men saa skulde der af Hensyn til Offentligheden og af Hensyn til de sigtede optages stenografisk Referat, med andre Ord, den Ændring, der kom, var en Begrænsning af de almindelige Regler om Offentlighed for Retten. Der blev ikke sagt et eneste Ord i Rigsdagen om, at nu skulde vi gaa over til et Princip, der er ukendt i dansk Ret, at der ogsaa kunde være Offentlighed ved Forundersøgelsen. Men selv bortset herfra er det teknisk umuligt. Hvorledes vilde det ærede Medlem mene, at der skulde kunne optages stenografisk Referat i Tilfælde, hvor mange Mennesker er oppe for Kommissionen, og hvor man gennemgaar Breve og Protokoller og fører Samtaler? Det er ganske umuligt. Denne min Anskuelse, som jeg er overbevist om, at enhver Jurist vil billige, kunde det ærede Medlem heller ikke være i Tvivl om. I et Brev til Finansudvalget af 9. December 1922 har jeg udtalt, at der ikke skulde optages stenografisk Referat af de Undersøgelser, der fandt Sted ifølge § 1. Denne min Anskuelse, som var udtrykt den 9. December 1922, kom oven i Købet til Orde